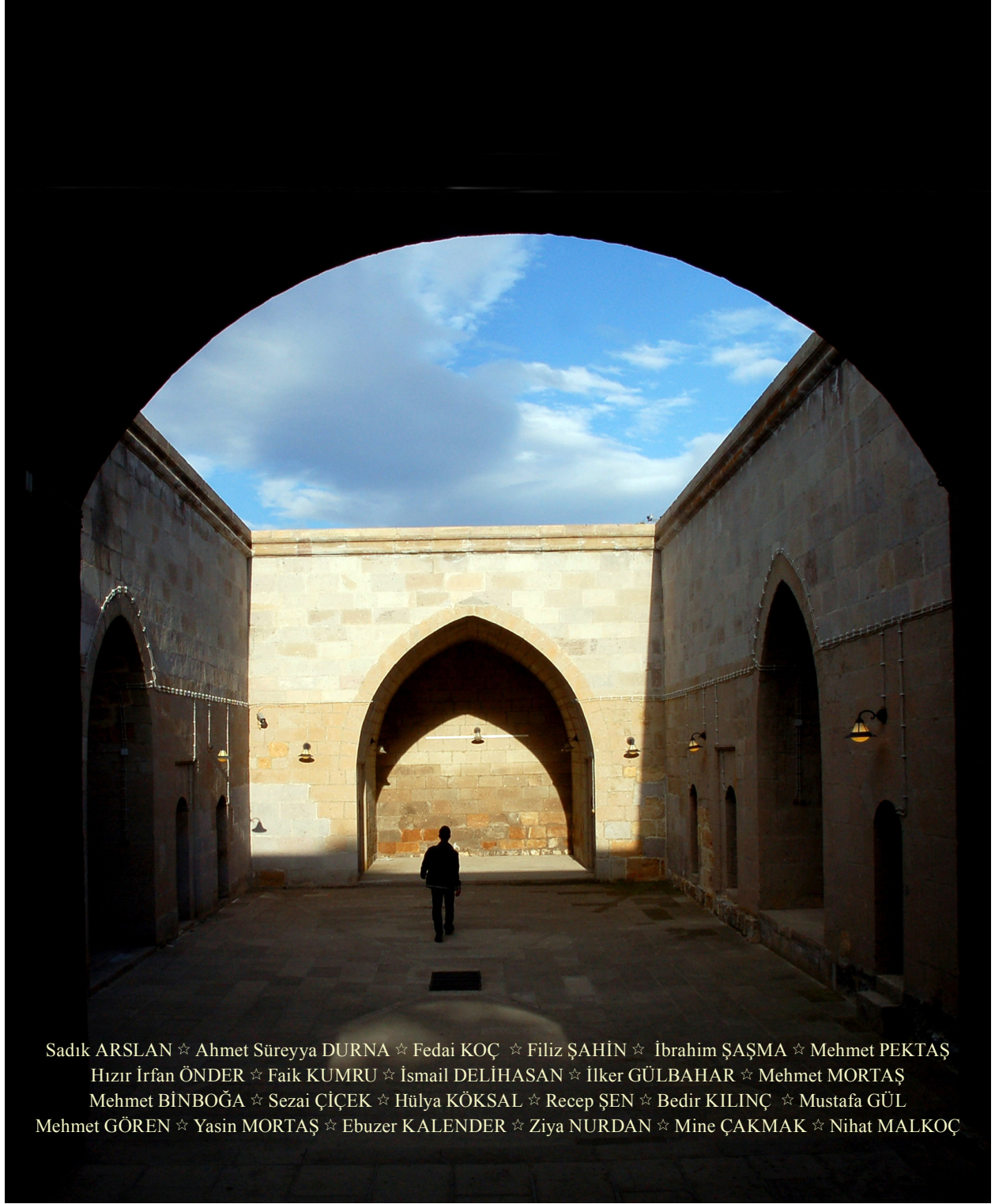

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sadık ARSLAN ☆ Ahmet Süreyya DURNA ☆ Fedai KOÇ ☆ Filiz ŞAHİN ☆ İbrahim ŞAŞMA ☆ Mehmet PEKTAŞ
Hızır İrfan ÖNDER ☆ Faik KUMRU ☆ İsmail DELİHASAN ☆ İlker GÜLBAHAR ☆ Mehmet MORTAŞ
Mehmet BİNBOĞA ☆ Sezai ÇİÇEK ☆ Hülya KÖKSAL ☆ Recep ŞEN ☆ Bedir KILINÇ ☆ Mustafa GÜL
Mehmet GÖREN ☆ Yasin MORTAŞ ☆ Ebuzer KALENDER ☆ Ziya NURDAN ☆ Mine ÇAKMAK ☆ Nihat MALKOÇ

Yıl 1 Sayı 5 Temmuz 2019

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Afşin Merkez Yayın Grubu Adına
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni

İlker GÜLBAHAR

Yayın Danışmanı

Ahmet Süreyya DURNA

Yayın Koordinatörü

Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafı

(Eshab-ı Kehf Külliyesi / Han)
Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Dedebaba Mh. Elçibey Cd. Çam Sk.14/A
Afşin/Kahramanmaraş
Tel: 0553 881 75 64

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 5 (Temmuz) 2019
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz'dan yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

YARPUZ 5

Şairler ve yazarlar gönüllü bahçıvanlardır. Salaş haldeki dil bahçesini tımar etmektir onların işi. Kurumuş söz dallarını keşer, ilk yazda fıskıran duygu eşkinlerini budar, gereksiz anlam otlarını tırpanlarlar bahçeden.

Günlü sıvazlayan bir serinlik estirmek, bahçeye uğrayanların yüzlerinde tebessüm prıltısını görmek için çalışırlar hiç durmaksızın. İnsanların yürek topraklarını havalandırmak onlar için en büyük hazdır.

Bahçeden nasiplenmek isteyenler kimi retorik çeşmesinden içerler kana kana kimi insan olabilmenin hazzına erdiren lirik meyvelerden tadarlar çeşit çeşit.

Alışılmış tatların dışına çıkıp bambaşka biçem lezzeti ortaya çıkaran bahçıvanlar gözdeleşir, ve bu sayede aranlar listesine yazılırlar.

Evrensel bir bahçenin bahçıvanıdır sanatçılar. Her ağacın, çiçeğin farklı yetiştirme şekilleri olduğunu bilirler. Kendi bahçesine gelip yemişlerden tadan insanlara göre tasarlarlar her şeyi. Kendi tekilliklerini paylaşarak çoğaltırlar. Çünkü içlerine doğmuştur onların nasıl bir lezzet aradıkları.

Her ürün organikdir orda. Temeli bilinmeyen zamanlarda atılan dil ortaklığının söz harmanını hasat ederler.

O bahçıvanların ek bir görevi daha vardır: Akıtarlık, İyi, doğru, güzel ve eksik tamamlayıcı bitkilerden karışım yapan bahçıvanlar, düşünce rüzgârı adını verdikleri ilaçları bahçeyi ziyarete gelenlere doğru estirirler.

Söz bahçesinin bahçıvanı misyonuyla beşinci sayımıza ulaşmanın mutluğu tarife sığmaz.

* * *

Bu sayımıza Sadık Arslan'ın minimal bir öyküsü ile başladık, Nihat Malkoç'un hamasî şiiri Vatan Kuzuları ile noktalandık, İsmail Delihasan'ın hikmet dolu aforizmaları teğet geçilecek gibi değil. Mehmet Gören'in yaşanmış bir olay üzerine kurulmuş öyküsü yürek burkan cinsten. Mehmet Binboğa'nın şiir dili ile ilgili saptamaları genç şairlerin çok işine yarayacak,

Yarpuz kokusunu ve tadını ilk kez alanlar da var bu sayımızda: Fedai Koç, Filiz Şahin, Hülya Köksal, Recep Şen, Mine Çakmak,

* * *

Beşinci sayının kapağında, 'Eshab-ı Kehf' Külliyesi içinde bulunan ribatı her mecrada görmek mümkün olduğu için külliye içinde yer alan farklı bir mekânın görselini - hanı - kullanmak istedik,

Yeni sayılarda buluşmak dileği ile ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

SU SARHOŞTU

 Sadık ARSLAN

Su; “Umut!” diyen çocuğa: “Uyut!”

“Uyut!” diyen ihtiyara: “Umut!” dedi.

Sesi, çılgıktı suyun.

“Sıla!” dedi orta yaşlarda bir kadın.

“Ya Rab!” diyen genç adama: “Saadet!” dedi.

Gürledi...

“Şükür!” diyen sakallı dedeye: “Şiir!” dedi.

Umutlandı...

“Sağalt!” diyen nineye: “Çoğalt!”

“Çocuk!” diyen gelinle damada: “Soğuk!” dedi.

Coştu...

Mekân sahibi, tedbirli davrandı bu kez: “Allah’ım suyumu yalnız bırak, yağmurunu yağdırma da mavi bir düş kursun!” dedi. “Düşüyle umut olsun yarınlar, hayat versin umacılar...”

Su; hoştu, mutluluğa koştu.

Korkusu, yağmurdu.

“İş!” diyen işsize: “Kış!” dedi.

Suyun içi, kan ağlıyordu; çünkü bir dede yarasını düşürmüştü içine.

“Ya Allah!” diyen takunyalı dedeye: “Bismillah!” dedi.

“İnşallah!” diyen takım elbiseli, yakışıklıya: “Maşallah!” dedi.

Henüz bulut ve yağmur yoktu. Su, bunu kutlamak istiyordu ama rakısı yoktu.

Sonra bir sürü masa kuruldu suyun içine, ayaklar uzatıldı.

Su, bu kadar küstahlığa bu kafayla hazır değildi!

Derken imdadına gurbetçi bir aile koştu.

Suyun içine masa kurup derenin suyundan alıp demlemek için çayı, düşürmüşlerdi suya rakıyı.

Su; çok hoştu; çünkü artık sarhoştu.

“Bu kafayla çekemem sizi!” dedi, çekti evine gitti.

ZORLU MÜCADELE

❧ Ahmet Süreyya DURNA

Hayra alâmetse çekilen çile,
Ben de bu inançla çektim sineye.
Umutlarım yeşerecek seneye,
Nadasa bıraktım tevekkül ile...

Çalışıp didindim bir yarım canla,
Sürdüm denizleri karasabanla.

Bela teknesinde sabır yağurdum,
Dertlerimle Eyüpleyin dertleştim,
Gâhî yumuşadım, gâhî sertleştim,
Zaman tüneline dokuz doğurdum;

Barışık yaşadım irinle, kanla
Kangrene dönüşmüş azgın çıbanla.

Bin doğru çıkardım eğri biçimden,
Gayrı sırt çevirdim ham düşünceye,
Tavizsiz yöneldim tam düşünceye,
Korkuyu, şüpheyi attım içimden;

Yürüdüm menzile hep hüsnü zanla,
Dikenli yollarda yırtık tabanla.

Kırk yıl davar güttüm ıssız dağlarda,
Geceleri ay'ın koynunda yattım,
Körpe yıldızlara masal anlattım,
Raks etmeden kuşlar henüz bağlarda;

Her sabah yeniden ağardım tanla,
Adım özdeş oldu "garip çoban"la.

İBARET

❧ Fedai KOÇ (Ozan Fedai)

Ağlar mı doğarken insanlar eğer
Bilse, dünya yalan, baştan ibaret.
Akliselim olan verir mi değer?
Bilir ki hayalden düşten ibaret.

Cehennem parayla cennet bedava,
Nefsin silahıyla çıkarır ava.
"Cennetten sürülen Âdem'le Havva"
Şeytanın tuzağı aştan ibaret.

İman eden bilir şartıdır altı,
Düşünmeyen yapar her türlü haltı.
İnanınca kalkar gözden karaltı,
İslam'ın şartıysa beşten ibaret

Mabetlere girer sadece biri,
Dördünden sanki hiç yoktur haberi.
Bugün müminlerin en muteberi,
Cebini düşünen boştan ibaret.

Aşkın sarhoşudur divane deli.
Bir sevdanın eser başında yeli.
Sananlar çok bu dünyayı gelesi,
Kara gözle kara kaştan ibaret.

Çocukluk bahardır, gençlik ise yaz.
Torunlar güz gülü sonrası ayaz.
Yolun sonu geldi düşünsen biraz,
İnsanın ölümü kıştan ibaret.

Gel Fedai dostluk doldur testine,
Sevgi bırak seven eşin dostuna.
Dikerlerse mezarının üstüne,
Dünya malı iki taştan ibaret.

ÜÇ KAPININ HATIRI

❧ Filiz ŞAHİN

*“Dili lâl gölge
dilün dilime benzemekte gitgide
diyorum ki
aşkın sahtesi olmaz insanın oluyor ama”*

Bir garip tan ağarır sancılar içinde
sökün eder sırlar saklı yamalı heybesinden
kim bilir kimde konaklar dut ağacı müdavimleri
eskilerin yırtık gömleklerine mani dizen düzgünler
görelim bakalım yeni gün neye gebe.

Anan ağlarken geride kalan kadınlarına ağlamalısın
kızıl tan yine ağarır hasbelkader
sen çek gömütlerinin tasanını
saçlarından tırnağına kadar sepyadır aşk.

Kuşan bütün silahlarını
sevişmeyi bilmeyen savaşmaktan ne anlar.

Bil ki ...

Üç kapı üç ağaç ister
ardıç
çam
kayın
sen ışıklar içinde uyu
başında bir ardıç
ben hep kayındım.

Ümitvâr yarın için
şafağı kuşlarla birlikte topladık
kırılsa da zeytin dalları
“kaleme ve satır satır yazdıklarına and olsun
ve incire ve zeytine and olsun ki”
üç kapının hatırı
göçebe yaşayacak beyaz güvercinde.

NİYAZ

❧ İbrahim ŞAŞMA

Sen yılanın zehrini dermanı saklayansın,
Geceyi sabah eden, karayı aklayansın.

Ne olur yüreklere derdi hüznü değdirme,
Gariplerin boynunu, Kadir Mevla'm eğdirme.

Viran olmuş kalpleri vefasıza yıktırma,
Dip köşede yatırıp kapılara baktırma.

Cümle öksüz yetimin sen derdini bana yaz,
Bir ananın babanın hasretliğidir ayaz.

Sen rahmansın rahimsin, kulu bırakma darda.
El ver düşene Mevla'm dipsiz derin o yârda.

Eller sana açılır kudretin hürmetine.
Afiyet ver sıhhat ver, Resul'ün ümmetine.

Cananı can yanında, canı canan yanında;
Ayırma hem dünyada hem de gönül hanında.

Hayırla gelsin ölüm, kapımı çalacaksa,
Hazır kıl beni sana, bu vuslat olacaksa.

Dert senden derman senden, türlü derdi sun ama
İmtihan dünyasında ailemle sınama.

Umut kapılarından ümitsizce çevirme,
Kara haberle bizi bir dağ gibi devirme.

Elbet senden gelmişiz, elbet bu dönüş sana.
Kaynayan bir ihlâsı azık eyle insana.

Şafi sensin ya Rabb'i, şifa bekleyen kula,
Sen ki filiz verensin kırılmış kuru dala.

Ne bir çocuk ağlasın ne de bir yürek yansın,
Sen rahmeti bol rabbim, yeri göğü duyansın.

Huzur bir muştı gibi kapımıza dayanan,
Kalp gözü açık olsun, arif olsun uyanan.

BİR SEVDA ÖYKÜSÜ

❧ Mehmet PEKTAŞ

İlçe güne kara bir haberle uyandı. İki çocuk babası postacı Levent intihar etmişti.

Üniversite okuyan çocukları il dışında, hanımı birkaç gündür babasının memleketindeydi. O gün sabah postaneye gelmeyince iş yerindekiler onu telefonla aradılar. Telefon defalarca çaldı, cevap veren yoktu. Bu defa dairenin hizmetlisini eve yolladılar. Hizmetli kapıyı kırarcasına çaldı, açan olmayınca cama birkaç küçük taş attı. Adamın içine bir kuşku düştü. Levent, sobadan zehirlenmiş olabilirdi. Konuyu komşuyu ayağa kaldırdı, kapıyı kırıp içeri girdiklerinde Levent'in oturma odasında bir ipin ucunda sallandığı gördüler. Sokağı feryat, figan ve siren sesleri doldurdu. İlk incelemeyen sonra cenaze hastanesinin morguna kaldırıldı. Sala verilinceye kadar olayı duymayan hemen hemen hiç kimse kalmadı. Kadın, erkek, çoluk çocuk herkes şoktaydı. Levent'in hanımı akrabalarıyla birlikte apar topar geldi. Defin için çocuklar beklenmeye başlandı. Onlar da ikindiye yetiştiler, cenaze gözyaşları içinde toprağa verildi.

Bu olay ilçenin gündemini günlerce meşgul etti. Evlerde aileler, kahvede erkekler, kapı önlerinde kadınlar, okulda çocuklar hep Levent'i konuştu. Küçükük ilçede herkes birbirini tanırdı. Bunun yanında Levent'in işi gereği girmediği ev, konuşmadığı insan yok gibiydi. Sohbet eden insanlara yaklaştığımızda aynı söz duyuluyordu: "Levent böyle bir şey yapmaz." Sonra da herkes aynı soruyu soruyordu: "Hem neden intihar etsin ki?" Geride ne bir mektup ne de iz bırakmıştı. İntihar etmesini gerektirecek bir sebep - borcu, derdi, düşmanı, hasmı - yoktu. Aksine mutlu bir aile hayatı, düzenli bir işi, ilçenin gururu iki çocuğu vardı, çevresinde sevilen birisiydi. Postaları kapıya bırakıp gitmez, herkesin eline vermek için özen gösterirdi. Gündüz evde bulamadıklarının postalarını yanına alır, sırf bunları teslim etmek için akşamları kahveye çıkardı.

Polisler, evi detaylı şekilde araştırdı, parmak izleri aldı; kapıları, pencereleri kontrol etti, resimler çaktı. Cinayet ihtimali bile değerlendirildi. Levent'in eşinin, çocuklarının, yakınlarının ifadesi alındı. Komşularla tek tek görüşüldü. Kahvede beraber oturduğu arkadaşlarından bilgi alındı.

İşyerindeki memurlarla görüşmeler yapıldı. Daha sonra müdire hanımın kapısı çalındı. Polisler, hemen hemen herkese sordukları soruları ona da sordular: "Son zamanlarda Levent'le ilgili dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Borcu, derdi var mıydı? İş yerinde bir sıkıntısı var mıydı? Husumetli olduğu kimse var mıydı?" Müdire hanım bu soruları herkes gibi cevapladı. Olağandışı bir şey görmemişti. İş yerinde herhangi bir sıkıntısı yoktu. Kimseyle husumeti yoktu. Polisler teşekkür edip buradan da çıktılar. Polisler çıktıktan sonra müdire hanım elini başının arasına alıp şakaklarını ovaladı, huzursuzdu, içi içini yiyordu. Bir an başını kaldırıp:

-Durun bekleyin! Ben galiba, Levent'in neden intihar ettiğini biliyorum, demek geçti içinden. Anlatacakları Levent'i geri getirmeyeceği gibi kimseye de bir fayda sağlamayacaktı. Bu yüzden susmayı tercih etti. Konuşsaydı sözlerine şöyle başlayacaktı:

-Biz lisede Levent'le aynı sınıftaydık.

Sonra Levent'in karakterinden bahsedecekti:

-Kendi halinde bir çocuktur. Sınıftaki diğer erkek öğrencilere pek uymazdı. Öbür çocuklar, teneffüslerde deli gibi koşturur, top oynar, tuvalette sigara içer, kavga ederler; o, pencere kenarında oturur, öğretmenin gelmesini beklerdi. Dersleri kötü değil-di ama iyi de sayılmazdı. Liseden sonra okumadı.

Müdire hanım, kendinden de söz edecekti:

-“Sınıfın en çalışkanı bendim. Öğretmenler, diğer öğrencilere beni örnek gösterirlerdi. Beni sınavlara özel olarak hazırladılar, iyi bir üniversiteye yerleşmem için ellerinden geleni yaptılar. Üniversiteyi kazanarak onların emeklerini boşa çıkarmadım.” Müdire hanım daha sonra Levent'le aralarındaki daha özel konulara girecek, içinde ne var ne yok dökecekti: “Bir gün mantomun cebinde bir mektup buldum. Mektup Levent'e aitti. Baştan aşağı güzel sözlerle, manilerle, şiirlerle doluydu, en sonunda büyük harflerle SENİ SEVİYORUM yazılıydı. Ona karşı bir şey hissetmiyordum. Hissetsem de o yıllarda bir kızın bunu açıklaması ayıptı. Hele hele bir erkekle mektuplaşması adının çıkmasına yeter de artardı bile.

Lise bitinceye kadar sıramın altında, kitaplarımın içinde mektuplar buldum. Hepsini Levent yaz-

mişti. Son yazdıklarında aşkına cevap vermezsem kendini öldüreceğini söylüyordu. Bunun üzerine yanına gidip benden bir şey bekleme-
mesini, ona karşı bir şey hissetmediğimi açıkça ifade ettim. Tek düşüncemin iyi bir üniversiteye yerleşmek olduğunu söyledim, bir daha mektup yazmamasını istedim. Çok mahcup oldu, yüzü kızardı, başını önüne eğdi, hiçbir şey söylemedi. Bu konuşmadan sonra mezun oluncaya kadar bir daha bana mektup yazmadı. Bunun gençlik hevesinden ibaret olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.” Müdire hanım biraz nefeslenirken, polisler ne içersiniz diye sormadığı aklına gelecekti. Polislerin teşekkür etmesine karşılık, ısrar edecek ve telefonu kaldırıp biri açık, üç çay söyleyecekti. Daha sonra kafası karışacak neyden bahsettiğini hatırlamayacak, polisler:

-Ne diyordum ben, diye soracaktı. Polisler: “Lise bitinceye kadar mektup yazmadı.” deyince:

-Ha evet yazmadı, yazmadı diye lafı geveleyecek ve ne söyleyeceğini düşünenecekti. Sonra da şöyle devam edecekti: “İstanbul Üniversitesi’ni kazandım. Kaydımı yaptırdım, yurda yerleştim. Okula gelip giderken birkaç defa Levent’i görür gibi oldum. Benzettim galiba diye düşündüm. Bir defasında dolmuş beklerken onu yolun karşısında gördüm, göze göze geldik. Karşımdaki kişinin Levent olduğundan emindim. Yanına gittim, ayaküstü konuştuk. Burada ne aradığını sordum, cevap vermedi, boynunu büktü. Benim için geldiğini anlamıştım. Tatlı dille, benden umudunu kesmesini istedim. Uzun süre görünmedi. Belki de bir yerlerde uzaktan uzağa beni izliyordu, bilmiyorum. Bir gün okul çıkışı yine gördüm onu. Bu defa benim yanımda birisi vardı, müstakbel eşim Yıldırım. Yıldırım’a daha önce Levent’ten bahsetmiştim. Birlikte onun yanına gittik. Yıldırım’ı ona sözlüm olarak tanıttım. O günden sonra Levent’i İstanbul’da bir daha görmedim. Okul bittikten sonraki yaz, memlekette, yani buradaydım. Bir çocuk: “Levent abim gönderdi.” diyerek elime bir mektup tutuşturdu.”

Kapı çalınacak ve hizmetli, müdire hanımın “Gir.” demesini beklemeden elinde çaylarla içeri girecekti. Müdire hanım konuşmasına ister istemez ara verecekti. Hizmetli, açık çayı müdire hanımın önüne, diğerlerini polislerin önüne koyduktan sonra odadan çıkacaktı. Bardaklara şekerler atılıp çaylar karıştırılacak, birer yudum

içilecekti. Sonra da polisler meraklı ve sorgulayan gözlerini müdire hanıma dikecekler, bakışlarıyla: “Devam edin.” diyeceklerdi. Müdire hanım bu defa nerede kaldık, diye sormadan anlatmayı sürdürcekti:

-Levent mektubunda beni ailemden istettireceğini yazıyordu. Yüz yüze görüşüp bunun mümkün olmadığını anlatmak istedim. Onu bulamadım ama mektubu getiren çocuğu buldum. İki satır yazı yazıp bana mektubu getiren çocukla gönderdim. Levent’ten bir mektup daha geldi. Bana olan sevgisinden bahsediyor, onunla evlenmezsem kendini öldüreceğini söylüyordu. Levent’in bu tehditkâr tavırları canımı sıkıyordu. Ona bir mektup daha yazıp Yıldırım’la birkaç ay içerisinde evleneceğimizi yazdım. Hemen ardından Yıldırım’a bir mektup yazıp beni istemeye gelmelerini söyledim. O zaten dünden razıydı. Yıldırım’ın ailesi birkaç defa evimize gelip gittiler, son gelişlerinde yakın akrabaları da vardı. O gün yüzükleri taktık. Levent’ten ses seda çıkmıyordu.

Düğün tarihi belli oldu. Bizim burada âdettir, bütün evlere davetiye gider. Levent’in ailesine de gitmiştir mutlaka. Levent, bana bir mektup yazıp düğün günü kendini öldüreceğini yazdı. Daha önce de aynı şeyi defalarca söylemişti, kendini öldüremeyeceğini çok iyi biliyordum. Ama onun bu sevdayı takıntı haline getirmesine üzülüyordum. Peşimi bırakıp hayatını sürdürmesini istiyordum. İyi biriydi, dürüsttü, efendiydi, saygılıydı. Masum duygularla mektuplar yazmaktan başka beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmıyordu.

Düğün oldu. Düğünden sonra tayinimi Yıldırım’ın çalıştığı yere aldırıldık. Yıllarca yurdun çeşitli yerlerinde çalıştık. İki çocuğumuz oldu. Acısıyla tatlısıyla yıllar geçti.” Bu sırada müdire hanımın aklına çocukları gelecekti. Önündeki ekranı polisler doğru çevirip masaüstündeki resmi gösterecekti:

-Bakın işte bizim çocuklar.

Resimde çocuklar annelerini aralarına almış, gülümsüyorlardı. Müdire hanım Levent’i unutup uzun uzun çocuklarından bahsedecekti. Onların şu an nerede olduklarından, ne iş yaptıklarından, küçükken yaptıkları haşarılıklardan ve daha birçok şeyden... Polislerin sıkılmaya başladığını fark edecek boşalan bardaklara bakıp bir çay daha içmeyi önerecekti. Müdire hanım ikinci çayları söyledikten sonra sözlerine devam edecekti:

—Çocuklar kendi ayaklarının üstünde durmaya başladılar. Fakat Yıldırım'la anlaşamaz olduk. Birbirimizi kırmadan medeni bir şekilde boşandık. Bu arada annemle babam iyice yaşlanmıştı. Onlara bakacak kimse yoktu. Tayinimi memleketime istedim, postane müdürü olarak doğduğum ilçeye, buraya atandım. Memleketimin insanlarına hizmet etmek bana büyük bir keyif veriyordu. Yapılacak fazla bir iş olmamasına rağmen canla başla çalışıyordum. Zaman zaman odamdan çıkıp gişede çalışan memurların işini yaptığım, kargoları paketlediğim, banka-matikten para çekmeye çalışan yaşlılara yardım ettiğim oluyordu. İş çıkışı bana tam ihtiyaçları olduğu bir dönemde annemin babamın yanında olmak tarifsiz bir duyguydu.

Hizmetlinin içeri girişiyle müdire hanım yine susacaktı. Hizmetli, boş bardakları alıp çayları dağıttıktan sonra müdire hanımdan biraz erken çıkmak için izin isteyecekti. Müdire hanım başıyla onay verip sözlerine devam etmek için hizmetlinin dışarı çıkmasını bekleyecekti:

—Burada Levent ile yollarımız tekrar kesişti. Levent, benim memurumdu. Liseyi bitirdikten sonra memur olmuş, evlenmiş, iki çocuğu olmuş. Eski defterleri hiç açmadık. Hatta bana karşı mahcup olduğunu hissediyordum. Odama geldiğinde başını yerden kaldırmıyordu. Çalışkan birisiydi, problem getirmezdi, ne iş verirseniz yapar, yüksünmezdi.

Aradan zaman geçti. Bir gün masamda bir mektup buldum. Memurlar unuttu galiba diye düşündüm. Memurlara seslenecekken zarfın üzerinde hiçbir şey yazmadığını gördüm. Bunun üzerine zarfı açtım. Mektup Levent'ten geliyordu. Yine eskisi gibi ipe sapa gelmez şeyler yazmıştı. Eğer kabul edersem karısını boşayacaktı, benimle evlenmek istiyordu. Mektubu okuduktan sonra sinirlendim. Odamdan çıkıp gişedeki memurlara Levent'i sordum. Dağıtıma çıkmış.

Mesai bitimine yakın geldi. Beni beklemesini, kendisiyle konuşacaklarımın olduğunu söyledim. Mesainin bitmesini ve dairenin boşalmasını bekliyordum. Nihayet herkes evine gitti. Levent'i karşıma alıp ağzıma ne geldiyse söyledim. Yüzü kıpkırmızı oldu. Bir şey diyemedi, mektubu suratına çarptım, yanımdan kovdum.

O günden sonra Levent, mümkün mertebe bana görünmemeye çalıştı. İlla benimle görüş-

mesi gerekirse derdini birkaç kelimeyle anlatıyor, sorularıma net cevaplar veriyordu.

Birkaç ay geçti. Olay gününden bir gün önce mesai sonrası tam çıkacakken kapım çalındı. Levent içeri girdi. Konuşmak istediğini söyledi. Yüzüne baktığımda gözlerinde büyük bir çaresizlik görünüyordu. Onu dinlemeye karar verdim.

Anlattığı çoğu şeyi zaten biliyordum. Lise yıllarından beri bana âşık olduğunu söyledi. Arkamdan İstanbul'a kadar geldiğini, gizli gizli beni takip ettiğini, beş parasız kalıp sokaklarda yattığını anlattı. Yıllardır umutla beni beklediğini söyledi. Çok daha ilginç şeyler de anlattı. Mesela eşiyile evlenme sebebi, onun gülüşünün benimkine benzemesiymiş. Levent, benimkine benzeyen bu gülüşü görebilmek için eşini hep mutlu etmeye gayret etmiş. Bilmiyordum, kızının göbek adı benim adımmış. Her şeyi bırakmaya razı olduğunu söyledi. Sadece “evet” dememi istiyordu.

Müdür gibi değil bir arkadaş gibi konuştum onunla. Defalarca olduğu gibi yine ona karşı bir şey hissetmediğimi anlattım. “Eğer beni kabul etmezsen kendimi öldürürüm.” dedi. Bu sözü ondan daha önce de duymuştum. Mektuplarında da defalarca yazmıştı. Sinirlendim: “Levent bir daha böyle bir şey duymayayım.” deyip kapıyı gösterdim. Daha anlatacakları var mıydı bilmiyorum. Ertesi gün de bu haberi aldık. Gerisini siz de biliyorsunuz.

Sonra uzunca bir sessizlik olacaktı. Polisler bir an birbirlerine bakışacaklar, soğumuş çaylarını birkaç yudumda içip müdire hanımın elini sıkarak çıkıp gideceklerdi.

Müdire hanım başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovalayacak, huzursuzluğu devam edecekti.

VAR OLMAK

 Hızır İrfan ÖNDER

Emel uzun
hâlbuki
ömür kısa.

Hünerdir
yaşamı ve ölümü
denkleştirmek.

İnsan niçin
konuşmayı erken öğrenir
susmayı geç.

Sözcük enflasyonu
önce şiiri batırır
sonra şairi.

Susmak
yok olmak değil
var olmaktır.

ŞEHREKÜSTÜ

 Faik KUMRU

Mahallem şehreküstü şeker şerbettir dilim,
Şehrin ta dışındayım ıtır kokar iklimim.
Eskimez eskilerden serilmiş eski kilim,
Bilsen neler anlatır nakış dilidir sancım.

Sofram yere serili gözü tok bir adamım.
Evim iki gözlüdür akıtır toprak damım.
Eğriyle işim olmaz dümdüz giden adımım,
Asrın zulmü sırtımda zalimden davacıyım.

Kesem yoktur elimde olsa da dibi delik,
Azığım gündeliktir belki tek bir gecelik.
Elin malı kendine gözüm yoktur üstelik,
Dünya mülkü istemem cakaya yabancıyım.

Gönül evim geniştir kapıları açıktır.
Muhabbeti severim sohbeta alışkıdır.
Âlemle kavgam olmaz herkesle barışıktır,
Şeleşimde sevgi var beleşe kervancıyım.

Yitirilmiş dünyada tek kendime sahibim,
Hep helali dileyen pak vicdana talibim.
Kalemi dimdik duran yeminli bir katibim,
Bu ahdimi bozarsam bilin ki yalancıyım.

Kimi üstten bakıyor arsız nursuz yüzüyle
Kimi yandan süzüyor kem nazarlı gözüyle
Kimi de gönül kırar bir ağulu sözüyle
Bu handa bir misafir bu tende kiracıyım.

GÜZEL SÖZ TOHURLARI/AFORİZMALAR

İsmail DELİHASAN

*Doğrudan Allah'a bağlı Müslüman, doğrudan devlete bağlı Türk...

*Ruh bende gönül bende, gerisi hep angarya...

*Yüce Allah bize irfanı yazmışsa, itirazımız yoktur.

*Özgün bir dünya görüşü oluşturmak ve hakikati bulmak, onu açığa çıkarıp insana sunmak en önemli çabamdır.

*"Başkalarının günahları bizi aziz etmez" ama sorumluluklarımızı ve verdikleri acıyı ve zararı da asla yok etmez.

*Deliden, veliden zarar gelmez. Sen ortadakilere dikkat et.

*Şairler, en iyi kendilerinin olduğunu düşünür. Yalandır. Aslında en iyisi benim... Şair, insanın her halidir.

*İnsanın en büyük ve gerçek güvencesi Allah'tır.

*Medeniyetin ve kültürün temeli takvimdir. Takvimin ne önemi var diyenlere: Düşünce zamanla kaimdir. Kültürün, ilmin-bilimin ve genelde bilginin temeli takvimdir. Çünkü takvim zaman ve mekânın ölçümüdür.

*Kötülük kendini yakarken kaçtığımdır, ben değilim gurbetim. Kitaplar da yetersiz, kendinden öğreneceksin. Herkesi uyutabilirsin ama görmeden bileni asla.

*İnsan içindedir. İnsan içinde yaşar. İnsan en büyük yalanı kendine söyler. Kendine söylenen en büyük yalan. Hallaç-ı Mansur'u bilmek, bilmek değil; kendini bilmeli insan. Dışardan bakarsın insan, içine bakarsın tanrı. İnsanoğlunun kendinden haberi yok; kendinden habersiz, kendini bilmeden yaşar; sonra yaşadığına rüya der.

*Hakikatli olmayan hiçbir şey, güzel ve iyi değildir.

*Sevginin samimiyetini gösteren işaretlerden biri de karşılıklı olmasıdır.

*Yaşamak, hakikati arama sanatıdır. İnsan bilinçsizce de olsa yaşamı boyunca hakikati arar. Hikmeti aramaktan başka şey yapmadım. Hikmet, hakikatin sebebidir. Hakikate gerçekten gidilir. Çünkü hakikat gerçeğin arkasıdır. Gerçeği madde-bilim, hakikati de maneviyat-ilim olarak düşünürsek, maddedeki maneviyatı yakalayabiliriz. Önyüz gerçek, içyüz ise hakikattir.

*Değerini bilmediğin her şey sana değersizdir; değer değer bilen için vardır. Değerlinin değerini değerli bilir.

*Marifet ışıktadır değil, gözdedir; gözde de değil, kalptedir.

*Büyük insanlar küçük hesaplara sığmaz; bırakın uçsunlar.

*İnsan bilmediklerini öğrendikçe, bilmediğini bilir; bilmediğini bildikçe haddini bilir.

*Kişinin kaderi kendi kadardır, kendidir. Kendine kader ol.

*Halktan uzak olan, insandan uzak olur.

*Bir yazar akademisyen gibi yazmaz. Yazarın bilinci sınırsızdır; akademisyen ise sınırlı bir dünyanın insanıdır.

*İnsanları, insan oldukları için, insanın kutsallığı için seviyorum. İnsanı seviyorum, insanları değil.

*Hayat, siyah-beyazdır.

*İçimde tarifsiz bir öz/lem, öze özlem.

*Aç bir dünyada edebiyatın işi, aç kalpleri doyurmaktır. Çünkü insan aç doğar.

*Büyük yazar-büyük düşünür tek başına iktidardır.

*Acımak Allah'a mahsustur; sen haddini bil.

*Güneşin ışığını söndüremezsin, ancak kendini kör edersin.

*Biz Allah'a ve peygambere dahi dalkavukluk, ikiyüzlülük yapmayız; insana hiç yapmayız.

*İnsanlık Müslümanlıktır; iyi insan Müslümandır; Müslüman iyi insandır. İnsan İslam'dır. İslam insanın ölçülerindedir. İslam'ın ölçüsü insan, insanın ölçüsü İslam'dır.

**İnsan olmayanı insan değeri vermek, insanlık dışı bir davranıştır.

*Hakikatli ol, yalancı değil.

*İnsan kendi zindanında yaşar, ta ki kibrini yenene kadar. Kibrin gözleri görmez; kibirli kördür.

*Tarifsiz ve tanımsız hiçbir şey yoktur. Tarif edememek ve tanımlayamamak bilmemektir. Bilen, tanık olan, tarifini ve tanımını yapar. Ancak, sırlar tanımdan ve tariften uzaktır.

*Allah'ı bir bilirim, Türkçeyi dil bilirim; İslam'ı din bilirim, Türklüğü ırk bilirim.

*Osmanlı ve Türk Milleti, çınarla servi arası...

*Gerçek deliler kötü insanlardır. Bu anlamda şeytanı deli olarak niteleyebiliriz. Akıl kutsanmıştır ki insanı hakikate götürür. Psikiyatri alanına giren delilik bir hastalık olarak değerlendirilir. Kötülük ise akıl dışılık olarak hakiki deliliktir. Şeytan hangi akılla Allah'a itaat etmemiştir. Oysa "deli" kavramı tarihte korkusuz-kahraman-delikanlı anlamlarında kullanılmıştır ki şimdi sadece akıl dışılık olarak yanlış adlandırılmaktadır.

*Taraf olacağım diye gözünün birini kapatanlar,

yarı kör bakan, yarım kör düşünenlerdir.

*Doğada haftanın bütün günleri vardır. Allah doğayı, dünyayı ve evreni gün ölçüsüne göre yaratmıştır.

*Değerli bir insana ancak sıradan biri, sıradan biri gibi davranır. Değerler, değerlerle ölçülür.

*Uzaktan görmeyen yakından göremez; uzağı görmeyen yakını görmez.

*Dışının güzelliğine değil, içinin değerine bak. Güzel değerliyse güzeldir.

*Karşıdaki insan kadarsın.

*Marifet eskiyi eleştirmek değil, yeni şeyler söylemektir.

*Hiçbir yerde hiçbir şey arama; her şey senin içinde.

*İslam'ın yarısı ibadet, tamamı ahlaktır.

*İ(n)stanbul, insan İstanbul; insan İslam, İslam İstanbul, İslambol.

*Her şeyin bir görünen-bilinen; bir de hakikat tarafı vardır.

*Büyük düşünceler özgün, bağımsız ve yenidir.

*Hakikatli insan bilgedir.

*İnsan vefadan ibarettir. Kin ve düşmanlıkla beslenenler, pislikle beslenenlerdir.

*Düşler güzel olunca, uyumak ne güzeldir.

*İnsanlar sarhoş; düşüncesiz, mantıksız ve deli, halleri anlamsız.

*Kadın baştan ayağa emektir. Ana olmak, yar olmak en büyük emektir. Kadına her zaman saygıyla...

*Düşünce bilgiyi; kendisinden ve dışarıdan alır. Gece kendi-içi, gündüz dışı... İnsan hakikati kendinden öğrenir; insan hakikatin aynası... Geceleri ışık eden imandır, aynaya.

*Hiç yirmi bir yaşında oldun mu; doğdun mu; hiç oldun mu? Yaşıyor musun?

*Çocukluğun ve gençliğin kanatları vardır. Zaman bir rüzgârdır ve ruhtur; her şeyi uçurur. Ancak gençlik bir başka uçar.

*Bembeyaz yaşayamazsın; az kirli beyaz yaşa.

*İnsan insanla özür ve teşekkür arasındadır. İnsan yaratana tövbe ve şükür-hamit arasında...

*Eğri eğriyi yıkar, doğruyu yıkamaz.

*İnsanın yüreği yüzüne yansır. Ben insanları yüzünden tanır, yüzünden severim.

*Gerçek ölümler herkes gibi düşünenler ve sıradan olanlardır.

*İslam + İnsan + Evren = Hakikat.

SESSİZ VEDALAR

İlker GÜLBAHAR

Ayın çabası boşunaydı bu anı görmeye,
Dar bir yol vardı önünde, öylece bekliyordun.
Cesaret edemedim sana sorular sormaya,
Arada bir beni, kirpik ucundan yokluyordun.

Yüzümüzü kaplıyordu ateşten kor bir yalım,
Diyordun ki "Yazgımızdan geldi bu sinsî çalım,
Ne olur ikimiz de yeni bir sayfa açalım."
"Bahçeler ayrıkotsuz olmaz." diye ekliyordun.

Sustuk birdenbire gökte tanık sayısı arttı,
Yine ters esti lodos alnını saçınla örttü,
Başını öne eğişin bilsen ne büyük dertti,
Sanki tüm şahitlerden binlerce şey saklıyordun.

Derinlerden bir dalga kıyının boynuna bindi,
İndi gökyüzünden hüznün, birden usulca indi.
Ardını dönünce bütün flaşlar tümenden söndü,
Kalbini bilmem lakin adımınla tekliyordun.

Zaman durdu, gölgemiz sabitlendi bir noktada,
Çırpındı iki serçe denize düşen oltada.
Söz bitti, tüm dizeler bohçalandı bu maktâda,
Vedadan artan ne varsa sırtıma yüklüyordun.

FİRÜZE ÇOCUK NEFESİ

✿ Mehmet MORTAŞ

Çocukluğumun kar yağışları
bulutlar kayardı ayaklarımızın altından
ayaz girerdi en kuytu yerlerine çocukluğumun
henüz aşkın kuş yüreğinde çırpındığı
kar topundan bembeyaz zaman uzanırdı önümde
alnımda kırışıklıklar toy zamanydı
yiğittim ölüm nefes almazdı soluk benzimde
sokakları cebimde taşırdım rüyama
temmuzda, ağustosta gün boyu acıkırdık
kefen giyen komşumuzla aynı yaştaydık
kıvranırdı teravi akşamları
beyza ölümlerle son yolculuğunu hatırlar mısın?

Ceviz ağacı gölgesi içerdik en çok demlendiğimiz saatlerde
şiirler demet demet akardı toprak kokardı
herkesin bir hikayesi vardı dolaşırdı bahar yıldızı gibi
afacan yüreğimizden
kuşların gözlerine fişkırırdı çiçekler.

Yaz kıvranırdı annemin elinde ilmik ilmik
sererdi güneşin solgun yüzüne
ağaçlarda yapraklar çırpınır
sesleri arı kuşlarının düşerdi üzümlerin sararmış yüzüne
bütün evler sonbahar bağ bozumu vaktinde
yaprak kuşları kanatlarında taşırdı
kışta soğutulmuş rüzgarı
bırakırlardı yeryüzüne
gagalarında sarı kırmızı mor bir nakkaş edasıyla
rengarenk bir cümbüşle dans ederdi tabiat.

Beş kardeş ellerinde beş sapan
tek minareli köyümüz dağların eteğinde
deri değiştirmiş yılan gibi süzülen yollar
dedemin elini tutuşum
ölüm gelmeden önce.

Binboğa Dağları'nı gözlerimize nakşeder
yürürdük baharda yazda sonbaharda.

Zaman Eshab-ı Kehf'te erirdi
yedi uyurlar
hepsinin sırtında binlerce yıllık efsane
dağlar erirdi onlar giderken
hiç nefes almazdı gölgelerimiz
sağ tarafımızda soğuk bir lahit
önce karanlık geçerdi önünden
çocuk ruhum korku üretir
saklanırdı temmuz sabahına
eshab-ı kehf
ölümün dirildiği belde
nice tozkoşan kıraklar geçti önünden

nice mazlum konakladı
dost mağara yarenleri ile
ribat alımızda yükselirdi
İsa Mescidi sükutun en koyu vaktinde
susardı insanlar sonbaharın teninde
ürperirdim parmak uçlarıma kadar
geçerdi içimden güz yağmurları
kuzey yıldızı ellerimde erirdi
yedi kervan gözyaşı üzerinde
zaman erirdi ashab-ı kehf içinde
insanlar
bir bir dökülürdü hüzüün denizine
kainat ruhumun içinde nokta gibi dururdu
yaz'ı meşale gibi avucumuzda gezdirirdik
volkan gibi patlayan yürekler
bir bir dökülür
sonbahar tenimizde solardı
kuru yapraklar yanaklarımızda allanırdı.

Ayaklarımız altında taşırdık kayapınarı çöteyi
ellerimizde sapanlar daldan dala konardık
gökyüzü önümüzden kaçırdı taşralı kız gibi.

Çocuktum uzun bir yoldu otuz yaş
dev gibi dururdu hayat önümde hayal bile edemezdim
zaman kaypaktı vücudumun üzerinde
avuçlamak bir tutam geriye dönüp bakmadan
biraz çocukluğumdan
biraz hayallerimden
kalbimin üzerinde hayatı yarılammış ölümlü ben
hesabın en çetin yerinde
avucumda binlerce alem tüy kadar hafif
sırtımda yeryüzünün bütün dağlarını taşıyım zannederdim.

Dut ağaçları şemsiye gibi dururdu üzerimizde
kimi zaman bir bulutu
gözyaşımnda saklardım
elimde sapan
ağıtlar yakardım kuşlara
bir annenin ağlaması geçerdi bağ bozumu zamanı
üzüm şıraları
horoz saati
karıştırdı çocukların sesine.

Biz ölümlüler
kaçıncı sonbahar gölgeler ülkesinde
otuz yaşını hiç düşünmeden
bir boyuttan bir boyuta şehirden şehire
bir kalpten kalbe geçişin tarihi uzun yol gibi görünür
ölüm yanı başımızda şairler şehrinde
buruk gözlerimin altında katmerleşmiş çizgilerle
lapa lapa yağın otuz iki yaş kar'ını seyrediyorum.

ŞİİR DİLİ ÜZERİNE

❦ Mehmet BİNBOĞA

Coşku ve heyecanı dile getiren sanatlardan edebiyat; özellikle de şiir bir sorun, bir kavram, bir durum üzerine konuşan, susunca da bizim düşünmemizi isteyen bir olgunluktur, der şair.Şiir her şeyden önce zarif bir dil işçiliği gerektirir.Gerçek anlamda şairlik; şairin kendi dilini, üslubunu oluşturmasından geçer.Herkese benzeyen bir şeye benzemez..

Şair, kendi dilini yaratmak için sürekli bir arayış içinde olan adamdır. Cemal Süreya'yı, Nazım'ı, Turgut Uyar'ı, Can Yücel'i, İlhan Berk'i, Necip Fazıl'ı, Hilmi Yavuz'u, Attila İlhan'ı, Ahmed Arif'i, Yahya Kemal'i, Ahmed Haşim'i, Dıranas'ı, bu anlamda özellikle de Ece Ayhan'ı gerçek şairlerden sayıyorsak aslında bu; ne onların sanatlı şiirlerine olan tutkunluğumuzdan ne siyasi söylemlerinden ne de yüreğimizin bam teline dokunuşlarındandır. Onların büyüklüğü ak köpüklü, buz gibi bir suyu andıran güzel Türkçeyi ayrı birer nehir olarak çağıldatmalarından ileri geliyor. İlhan Berk'in deyişiyle: "Şair dilin belini getiren adamdır."

Bir şairin kendi dilini kurması, öyle kolay bir mesele de değildir tabiatıyla; bunun için şairin önce kendi rengini, kokusunu tanıması; ardından öncülü ustaları bıkip usanmadan okuması gerekir. İlham bu konuda en sonra gelen amildir. Bir bardak dolmadan taşmaz, öyleyse genç bir şair önce uzun ve kaliteli okumalar yapmalı, okuduğu şairin başkalarına benzemeyen söylemlerini not etmeli, bir sözcüğün lügat anlamıyla bağlamda (dize içinde) kullanımındaki anlamsal farklılıklarına dikkat etmelidir. Bu cümleden olarak şairin şiir kurgusunda sanatlar önemli bir yer tutar: İmge her şey demek değilse bile, insanı büyümlü âlemlere götürmek için mazmunlara, imgelere, metaforlara ihtiyacı vardır şairin. Somutlamalar, soyutlamalar, sözcüğün dize içi pozisyonları şiiriyeti sandığımızdan fazla etkiler. Örneğin "şişe" sözcüğü normal şartlar altında gayet sıradan, duyulduğunda hiçbir özgün çağrışım yapmayan bir nesneyken, ustasının elinde müthiş bir somutlama bombasına dönüşebilir, ne diyor Nesimî:

"Ben melâmet hırkasını kendim giydim eynime
Arla namus şişesini taşa çaldım kime ne?"

Şair, "şişe" sözcüğüyle öyle bir somutlama yapıyor ki, vatandaşın ikiyüzlü "ar -namus" düşün-

cesini paramparça ediyor... O şişenin cam kırıklarını neredeyse yüreğimizde hissediyoruz...

*

Bir şairin kendi dilini oluşturmasında yaşadığı kültürel atmosferin çok büyük önemi var: Muhafazakâr değerlerle yetişmiş şairlerin şiirlerinde Osmanlıca sözcükler kullanmasına şaşmamalı; zira medrese geleneğinden gelen bu nevi şairlerin en az sözcükle en fazla anlamı vermek maksadıyla dini jargondan faydalanmaları doğaldır. Hatta bu yöntem sol tandanslı şairlerin dilini oluşturmasından daha kolay bir metottur. Birincilerin, esasında çok da fazla bir dil kaygıları yoktur, onlar için asıl olan üsluptur. Gerçi İkinci Yeni'den sayılan Sezai Karakoç ve ardıllarından İsmet özel ve Cahit Zarifoğlu en azından belli bir süre öz Türkçe yazmaya gayret etmişlerdir ama neden sonra belki siyasi konjonktürün de etkisiyle dillerini Arapça ve Farsça albenili sözcüklerin istilasından kurtaramamışlardır. Yine de iyi bir okur Necip Fazıl şiirini şairin adı yazılı olmasa da tanır, onun gaip gelen fısıltıların etkisiyle ruhundaki titreşimlerini basit bir dille söylenmiş olsa da hisseder. Orhan Veli'nin çocukça söylemlerini, Orhan Seyfi Orhon'un akide şekeri tadındaki yumuşak, pürüzsüz dilinden doyumusuz hazlar alır.

*

Şiirle ilgilenen birine şair diyebilmemiz için, onun öncelikle kendi üst dilini, yani şiir dilini yaratması gerekir. Örneğin Attila İlhan en verimli döneminde yazılmakta olan serbest şiire hep mesafeli oldu. Elbette devrin parlak simalarını ilgiyle izledi ama şiir dilini kurmada acele etmedi; günün moda akımlarına kapılıp sokağın diline bütün bütüne abanmadı, çünkü o Türk şiirinin Cumhuriyet'le başlamadığının bilincinde bir şairdi ve şiirlerinde kimi zaman Baki'yi selamladı, kimi zaman Fuzuli'yi... Ona göre dilimize girmiş Arapça-Farsça sözcükler sadece yabancı birer nesne değil, Türk-İslam zevkiyle bütünleşmiş, incelmış, ruh kazanmış kavramlardı da...

Şiirde üst dil yaratma ustalarının başında hiç kuşkusuz Ece Ayhan gelir: O, yarattığı şiirsel atmosferle edebiyatımıza "sivil şiir" kavramını getirdi. Gerek işlediği temalarla gerekse kurduğu dille diğer şairlerden tamamıyla farklı bir şiir

evreni yarattı. Onun, anlamsal ve biçimsel sapma örnekleriyle bezediği şiirlerinde ironik ve okuru rahatsız edici, uyarıcı, farklı tatlar vaat eden bir dil göze çarpar. Ece Ayhan, mensur şiiri ayağa kaldırdı yeniden, önemli olanın alışıldık söylemin dışına çıkmak olduğunu öğretti genç şairlere... Ece Ayhan şiiri günümüzün moda deyiimiyle “postmodern” bir şiirdir; bir iki okumayla anlaşılmayan, ama güçlü çağrışımlarla bilinçaltımızı harekete geçiren bir dille adeta Türkçeye yeni bir ruh, yeni bir kudret veren bir şiir. Anarşist duruşu ve sözcüklere parande attıran dil tekniğiyle Ece Ayhan bize Türkçenin sonsuz olanaklarını gösterdi.

Hemen hemen bütün İkinci Yeni şairlerinin yegâne başarısı dili kullanma becerilerinde yatar. Türkçenin dünya dilleri arasında gerçek bir şiir dili olabileceğini ispatlayan bu şairler günümüz şairlerini etkilemeye devam ediyor. Edebiyat dergilerinin, özellikle sol-sosyalist tandanslı dergilerin, hemen hemen tümüne egemen olan dil İkinci Yeni dilidir. Ama ne yazık ki taklit aslını yaşatacağından genç şairler öncekilerin birer kötü kopyası olmaktan öteye gidemiyor. Bu sorunun temelinde esasen, gençlerin yeterince okumamaları yatıyor. Usta şairler aynı akıma bağlı olsalar dahi, kendi özgün dillerini ve duruşlarını korumuşlardı, oysa şimdiki şairlerin on tanesinin şiirini alıp yeni bir şiir yapın, bentler farklıym diye haykırmaz. Moda sözcükler, belden aşağı bir jargon, dine imana vurularla farklı olacağını zanneden gençleri, kimi ticari kaygılarla yanlış yönlendiren sözde üstatlar bindikleri dalı kesmekle kalmıyor; Türk şiirini de baltalıyorlar. Belki de bizim her alanda olduğu gibi edebiyat alanında da toplumsal ve kültürel ayrışmamızın getirdiği öfkeli söylem şiirimize de yansıyor, dolayısıyla o “melali anlamayan nesil” iletişim araçlarındaki profesyonellikleriyle gençlerin olası şiir zevkini de yok ediyor. Eğitimin evlere şenlik olduğu bir ülkede has şiirin dergi dükalıklarını yıkıp okullara, çocuklara ulaşması ham hayal... Dilleri “oha”lı, “çüş”lü, “trip atmak”lı, “ciks”li, “kusmuk”lu, “cenin”li, “sin-kaf”lı bir gençlik yetiştirenlerin şapkalarını, pardon sarıklarını önlere koyup düşünme vakti gelmiştir, aksi halde ortada ne şiir kalacak, ne dil, ne üst dil...

KUŞ SESLERİ

Sezai ÇİÇEK

Uyanırım kuş sesleri içinde,
Gülüşünü hatırlarım sevgili.
Leylak ve kır nergisleri içinde
Kalışını hatırlarım sevgili.

Sitem ettin katlansam da cefana,
Ateşlere atıp daldın sefana.
Yâr dedikçe giriyorsun hevana,
Bilişini hatırlarım sevgili.

Soran olsa dermişsin ki bilmezem,
Bülbül güle yansa yine gelmezem,
Âşık figan etse gayrı gülmezem,
Gelişini hatırlarım sevgili.

Toprak idim basıp geçtin yol ettin.
Kölen idim sen kendine kul ettin.
Yakut idim pazarlarda pul ettin.
Alışını hatırlarım sevgili.

Söyle bilem ben yanında neciyim?
Sen tatlısın ben nedense acıyım?
Bilir isen çiçeklerin tacıyım,
Yoluşunu hatırlarım sevgili.

ÜÇ YİĞİT SEVİNÇ

Hülya KÖKSAL

Acının bir tarihi var
dinmeyen hafiflemeyen rüzgârı
derin izleriyle yarının alnına konuşlanmış
içine çekildikçe kökleri kurutulamayan.

Acının içinden geçen
acıya meydan okuyan
üç damla hüznün
üç yiğit sevinç
yüreğimizin çölüne vaha
usumuzun bozkırına çınar
belleğimizin sisine kılavuz.

Umudun kendisi onlar
direnişin hâlâ diri karanfilleri
acılardan gülüş devşiren
ağır sancılı günlerin şafağı onlar.

İşte bundandır biter bir gün acılar.

YÂREN

Recep ŞEN

Biz hakikat yolunda dertlilerle yâreniz,
Dostlar muhabbetinde açan yedivereniz.

Aldık mı muhabbetin cezbeden kokusunu,
Uzar gider geceler yaşarız coşkusunu,

Sözümüz Leyla'dandır, malayani bilmeyiz;
Severiz seviliriz, başka yola gelmeyiz.

Kaynayan semaverin göğe çıkar dumanı,
Sarıp sarmalar bizi, muhabbetin harmanı.

Her anadan er doğmaz, er olanı severiz,
Yiğit çıktı mı yola, yolda ona yaveriz.

Yavuz'dur bir yanımız, zalime inen tokat!
Bir yanımız da Yunus, mazlumu saran şefkat.

Bir elimizde kitap, bir elimizde kalem,
Nizam-ı âlem deriz, değmez kimseye elem.

Hali bozuk dünyanın geçtik tutkularından,
Dost sesiyle uyandık gaflet uykularından.

Sohbet-i yâren ile hayat buluruz daim,
Kuru dava gütmeyiz, aşkla yaşarız kaim.

NİSYAN

 Bedir KILINÇ

Sanki Mesih yüreğimde
kalpte dinmeyen çarpıntı.

Geçmişin acısında tecelli
adalet ahir zamanda saklı bir namus.

Mülteci ruhlar diyarı vicdanlar
gelene hain bir tuzak
ruhlardan soyutlanmış bedenler
yürüyen cesetleri andırıyor sokaklar.

Mazlumun son nefesi hep çığlık
cellatların yüzleri kehanet.

Ahir zaman sofrasında oturmak
buluttan kopan yağmur toplamak gibi
bir tesadüf vicdanlara dokunmak
namusları pençeliyor kanunlar.

Kıvılcımın gölgesine saklanmış
bu dünyada hep masumdur çocuklar.

TURNAM

 Mustafa GÜL

Yıllarca çok türküye ilham oldun,
Başlara taç iken nazlandın turnam.
Unutulup bir kenara konuldun,
Gittin nerelere gizlendin turnam.

Belki de vefasız dostlara küstün.
Kim bilir o yüzden ötmeyip sustun.
Gittiğin yerlerde başın ve üstün,
Yüreğin pas tuttu tozlandın turnam.

Kanadın mı kırık yoksa kolun mu?
Umudun mu yitik yoksa yolun mu?
Vatanın gurbet mi Anadolu'n mu?
Yâd ellerde yanıp közlendin turnam.

Seni bekliyoruz bizim sahilde,
Her ilkbahar gelip kaldığın gölde .
Bilmiyorum belki de ırak elde,
Yârini buldun da sözlendin turnam.

Yolunu bekleyen gözler pus doldu.
Bu hasretlik en son haddini buldu.
Yeter artık çok uzun zaman oldu.
Bir umut semada gözlendin turnam,
Neredeysen tez dön özlendin turnam.

BİR KIZIM OLSUN

✿ Mehmet GÖREN

Öğretmenliğe yeni atanmıştı. Görev aşkıyla işine başladı. Ekmeğini eline alanın başı bağlanırdı hemen.

Çok geçmeden evlendi.

* * *

—İki çocuğumuz olursa yeter, hanım.

—Biri kız biri erkek olsun o zaman.

* * *

Bir erkek çocukları oldu. Evlerine neşe doldu. Eşi ikinci kez hamileydi. Doğum sancısı başladı. Hemen hastaneye kaldırdılar. Kız bekliyorlardı. Hemşire “Turp gibi bir oğlunuz oldu.” müjdesini verdi. Adamın sevineceğini zannetmişti. Böyle olduğuna şahit olmuştu hep. Adamın yüzünün sarardığını görünce bir anlam veremedi. Belki de ilk kez böyle bir durumla karşılaşmıştı.

Aradan yıllar geçti kız çocuk arzusu çifti yiyip bitiriyordu. Üçüncü hamilelik, yine aynı hemşire, yine oğlan! Bu sefer varıp, söyler mi? Ağzı yanmıştı bir kere. Kız çocuğu olsun diye dördüncü hamilelik, yine erkek çocuğu!

Kız olana kadar devam etmeye karar verdiler. Beşincide herkes pür neşe!

Adını Dilek koydular. Sevimli bir kızdı. Dünyalar güzeli... Tatlı mı tatlı... Evin neşe kaynağı... Önünde dört oğlan kardeş olur da, erkeksi tavırlar olmaz mı?

* * *

Çocuklarını okuttu. Kimi doktor, kimi avukat, kimi tercüman oldu. Dilek de tıp fakültesini kazandı. Ayrılık ateşi düştü annenin, babanın yüreğine. Şimdiye kadar hiç ayrı kalmamışlardı.

Dilek’i okula bıraktılar.

—Yıllar ne çabuk gelip geçti değil mi?

—Ehhh! Bir gün yuvadan da uçacak, bey.

* * *

Evde bir telaş vardı. Dilek sömestri tatiline geliyordu. Kraliçelere layık bir karşılama töreni hazırlanmıştı. Anne bütün hünerlerini gösterip, en sevdiği yemekleri, tatlıları yapmıştı.

—Bir saate kadar burada olur.

—Çok özledim.

—Ben de.

Dilek okuldan kara-kuru bir arkadaşıyla birlikte gelmez mi?

Babası Dilek’e;

—Kızım bula bula bunu mu buldun?

—Erkek arkadaşım değil baba! Okuldan arkadaşım, Azerbaycanlı... Ev yemeklerini özlemiş, annemin yemekleri çok güzel, parmaklarını yersin dedim de geldi.

Epey gülüştüler.

* * *

Okul bitti. Doktor oldu. Ataması yapıldı. İstemeye geldiler. Nişanlısı, terbiyeli, dürüst birisi: Avukat Emin.

Düğün hazırlıkları bitti. Gelinliğin provası için Kahramanmaraş’a gittiler. İşlerini bitirdikten sonra Afşin’e dönüşe geçtiler.

Vücudu, yıllankavi kıvrılıp uzayan yolların üzerinde yorgun ve bitkindi. Mahmur gözlerle takip etti yolları. Yollar tükenmezliğini ilan etmişti. Mesafeler, fersiz bakışların sabırsızlığını arttırdı.

—Mutlu musun, hayatım?

—Evet, çok mutluyum, aşkım!

Avukat Emin’in kilometre yazılı levhaya ilişti gözü. “Yolun da biteceği yok.” demeye kalmadan direksiyon hâkimiyetini yitirdi.

Tez ulaşmıştı baba ocağına haber. Yer yerinden oynadı. Gözlerden yaşlar oluk gibi aktı. Yüreklere parçalandı. Gamlı, perişan feryatların kuşatması hemen sarmıştı, annenin, babanın ve kardeşlerin bedenlerini. Komşular, akrabalar hatta mahalleli toplanmıştı.

Panik içinde bir koşuşturma! Benizler külleşti. İçlere amansız bir ateş düştü. Net bir haber alınmaması çığlıkları koyulaştırırken, ağıtlar da semaya yükselmişti.

Arabaya atladıkları gibi hastanenin yolunu tuttular. “Allah’ım kızımızı bize bağışla!” diyerek dua ediyorlar, bu olanların bir rüya olmasını da istiyorlardı.

Babanın gülümseyerek yolladığı sahne geliyordu aklına. “Hoşça kal babacığım.” deyişi o kadar içtendi ki sanki son “hoşça kal” deyişi, veda ediydi. “Güle güle yavrum! Dikkatli gidip gelin. Acele etmeyin.” “Merak etme, babacığım!” deyişi de kulaklarında yankılanıyordu.

Baba bu acı haberi duyunca yollara düşmüş yalın ayak. Kendinden geçmiş! Nereye gittiğini bilmeden koşmuş koşmuş! Komşu ilçe Elbistan'da bulmuşlar, bitkin ve çaresizlik içinde...

Hastaneye vardılar. Babanın "Yavrum!" deyişi hastanenin koridorlarında yankılandı. Duymasını istiyordu belki de ciğerparesinin. Doktorlara sarıldı, kızım nerde, ne yaptınız ona? Doktorlar başını öne eğmesiyle, babanın yüreği de yere düştü.

Hastanenin yoğun bakım ünitesi önünde hıçkırıklar, ağıtlar, gözyaşları koridoru inletiyordu. Babanın dilinden dökülenler orada bulunanları göz yaşına boğdu.

Hiç kimse görmesin böyle acıyı,
Dört kardeş yitirdi bir tek bacıyı.

Dayalı döşeli kaldı odası,
Keşke bana gele idi gadası.

Helalleşip öpemedен gittiler,
Hanemizi perperişan ettiler.

Rengi uçtu, başı döndü. Alev alev tutuştu nefesi. Dudakları iyice kurudu. Koridorun duvarlarına verdi sırtını. Gözlerini yoğun bakım ünitesine dikti. Biraz önce dillerinden dökülen ağıtları içine çekmişti, tıpkı denizin çekilmesi gibi. Ciğerparesini, hiç olmasa yoğun bakımdan çıkarken görmek istiyordu dünya gözüyle son bir kez.

Dilek'i yoğun bakımdan çıkarırken kâbusa dönüşen koridorun sessizliğini annenin acı feryadı bozdu.

Son bir kez dünya gözüyle bile göremediler yavrularının yüzünü.

Baba dizlerinin üstüne çöküp, ellerini açtı "Allah'ım her şeyin hayırlısını nasip et." dedi ve yığılıp kaldı hastanenin koridoruna...

KIZIM DİLEK ERTEKİN'E

Gecikmezdin, erken eve gelirdin.
Çok geciktin, nerde kaldın gel kızım?
Her türlü hesabı, iyi bilirdin.
Sen gelmiyon gözüm yaşı sel kızım.

Karakaşlım, kömür gözlüm, gül kızım!
Düğününe bir gün kaldı gel kızım.

Kapın kitli, kimse eve girmiyor,
Gelen-giden, hiçbir haber vermiyor,
Saz çalmaya artık elim varmıyor,
Dururken kırıldı, sazda tel kızım.

Karakaşlım, kömür gözlüm, gül kızım!
Düğününe bir gün kaldı gel kızım.

Gemi tonajından fazla yük aldı,
Sen kayboldun, evde hatıran kaldı.
Baban düşüncede, derine daldı.
Bu yüzden büküldü, bende bel kızım.

Karakaşlım, kömür gözlüm, gül kızım!
Düğününe bir gün kaldı gel kızım.

Ben görünce sana benzer birini,
Gözlerim kaybeder, eski ferini.
Ateş düşer, yakar düşen yerini.
Gelmesen kimseye bilmez el kızım.

Karakaşlım, kömür gözlüm, gül kızım!
Düğününe bir gün kaldı gel kızım.

Ertekin zor imiş evlat acısı,
Tek kızımdı, başka yoktu bacısı.
Kalbim ateş, düşük beden ısısı,
Titrer oldu artık bende el kızım.

Karakaşlım, kömür gözlüm, gül kızım!
Düğününe bir gün kaldı gel kızım.

*Şiirler, Nurettin Ertekin'e aittir.

MAĞARA YÂRENLERİ

Yasin MORTAŞ

“Göğlerin ve yerin gizli bilgisi O'na aittir.”

*Karanlığı aydınlatan levha
309 yıl süren geceden şafağa*

Dakyanus

Gök kapanmış, yıldızlar sönmüş, karanlık çökmüş.
Dakyanus putlarını eritip içine dökmüş.
Ferman vermiş, dağlara atlastan bir rüya gibi
Uğultulu zindanlara bölmüş insanların içini.
Kapatmış imanlı ruhları demirden kapılara,
Kilit vurmuş şuurlu yüreklere, ulvî yapılara.

Kaçış

İnsanlar koşunca panayır sofrasına
Yedi gün, yedi gece şenlikler coşardı.
Sokaklar ihtiyar ve kimsesiz kalınca
Zindana yüz çevirmiş uyandı gençler.
Alınları secdeye bulanmış bu gençler,
Kurtuldu karanlıktan, şehrin kapısına koştular.
Kimsesiz ve yalnızlıktan hidayete uçtular,
Gidip seccadelerini topladılar evlerinden,
Kaybolup gittiler güneşin tepesinden.
Şehri arkada bırakıp ufka gittiler,
Bir çoban yıldızına akıp gittiler.

Dağ ve Çoban

Gördüler ki; bir sürü otluyor dağın koynunda
Uzun çoban türküleri salınıyor boynunda.
Bağdaş kurup oturdular, aşkta buluştular.
Gençler de çobana gizlerini muştular
Sonunda yürekler birbirine uymuştu.
Uzaktan baktılar ki; koyunlar taşlar gibi susmuştu.

Kıtmir

Bir çoban köpeği gözlerinde kaçış,
Yalnız kalırsa eğer içi sonsuz bir kış.

İstenmedi, taşlandı, ukdelendi yüreği,
Sonra çağırdı yârenler kavileşti yüreği.

Mağara

Yârenler sığındı, iki gölgenin kesiştiği mağaraya
Zulümle geçinenler başladı izlerini aramaya.
Ve dediler ki; bu mağaraya gizlendiler,
Orada çürüsünler diye kapısına taş ittiler.
Yârenler karanlıktan nura düştüler,
İçlerinin yangısına avuç avuç zezem içtiler.

Uyku

Güneş hâlâ öğlenin gözlerindeydi, “Uyuyalım.” dediler
Ve kulakları perdelendi uykuya alındı yediler.
Kaç kış, kaç bahar geçti; üzerlerinden bilinmez
O BÂKî emir vermezse, ruh bedenden sökülmez.
Ve melekler dinlendirdi çürümedi bedenleri,
Hemen baş uçlarına düşmüştü cemreleri.

Diriliş İrkiliş

Uyku çözülüp de asırlara bölününce
Saçları ve tırnakları asırlarca büyüyünce
Şaşkın bir nidayla birbirlerine sordular.
Sandılar ki; güneşten yarım gün uyku çaldılar.
Çoban dedi: “Ben su kabından bilirim zamanın
geçtiğini

Her gün görürüm bir parmak eksildiğini.”
Ve eksilmemişti bir parmak tulumun suyu,
Hâlâ duruyordu kapta suyun ıslak buğusu.
Dudaklarına vurdu, içlerine çağladı bengisu.

Açlık ve Şehir

Acıktılar Yemliha indi yiyecek için bayır aşağı
Çobanpınarı'nın gördü sönmüş nurlu ışığı
Hiç kimseyi tanımadı, derin hayrete düştü,
Ağaçlar, evler içinde yalnızlığı bölüştü.
Tarlada saban tutan insanlara sordu,

Dakyanus bu yeryüzünde sanki yoktu.
Gördüğü bütün insanlar onu deli sandı hep
Gözleri boşaldı Yemliha'nın yüreği yandı hep.
Vardı şehrin kapısına, bütün kapılar uyanık
Tevhid yakıyor şehri, güneşle yıkanık.
Ekmek almak istiyor parası geçmiyordu,
Halk onu gömücü sanıp kralın yanına götürüyordu.
Söylüyordu kral: "Nereden aldın hazineyi söyle
Devletimiz de kazansın bundan, hem sen de!"
Anlamsızca boynu büküldü, yüreği sızlandı

Yemliha'nın

Daha da çoğalıyordu içinin sancısı Yemliha'nın
Söyledi: "Yeni evim dağın eteğinde, sizi götüreyim,
Orada da saklı param var hemen göstereyim."
Düşüyordu bütün şehir onun arkasına
Gelip dayanıyordu Yemliha, eskimiş kapısına.

Asrın Dönüşü

İşıksız odada yatıyor ihtiyar bir adam.
Soruyorlar: "Senin ismin nedir ak adam"
Diyor ki; "Benim adım Yemliha'dır,
Bu ev bana dedemin dedesinden kalmadır."
Yüreği kopuyor içinden Yemliha'nın birden
"Öyleyse bu benim torunumun torunu." diyor hemen.
Otuz beş yaşında dede Yemliha suskun,
Yüz otuz beş yaşında ihtiyar torun suskun.
Şaşkın insanların gözü dağlarca büyüdü,
Yemliha hemen saklı parasına yürüdü.
İnip de saklı yerden gümüş parasını aldı,
Oradakiler üç yüz dokuz yıllık insan olduğunu anladı.

Mağaraya Dönüş

Anlatınca halka Dakyanus'un zulmünden kaçışlarını,
Söyledi hemen mağarada kalan arkadaşlarını.
Dediler: "Gidip onları yurdumuza alalım,
Nurlarını alıp da yakamıza asırlarca takalım"
Ve gittiler mağaranın kapısının önüne,
Yemliha dedi: "Gidip olanları anlatayım önce
Arkadaşlarım korkmasın sizleri yanımda görünce".

Sır

Ve anlattı Yemliha her şeyi arkadaşlarına bir bir
Yükseldi içlerinden bir nida: "ALLAH BİR"
Uzun bir duygu seli içlerinden aktı,
Mağaradan çıkmak duyularında saklı ve yasaktı.
Dediler ki Yemliha'ya: "O faniliğe gitmeyelim,
Sen dua et RABBİMİZE biz "Âmin!" diyelim
Ruh ve bedenimizle ALLAH' a dönelim"
Dualar sökülüp âminlere eklendi

Ansızın gerçek uyku kirpiklerinde hilâllendi,
Halk girdi mağaraya hiç kimseyi görmedi.

İnsan

Yemliha, Mekselinâ, Mislinâ, Mernuş,
Debernuş, Şâzenuş

Kefeştatayuş, uykularında asırlarca susuş.

Mutmain kalpleriyle hep dirilişe uçtular,
Her dem yeşeren vadilerde buluştular.
Nefeslerinden Hû döküldü seher vakitlerine,
Yürekler bağlandı her asır bu akitlerine.

Vuslata gidip de uzletin şükür kuşları
Dirilişi anlattı bu susuşları.

Bu şiir, 1993'te Afşin Kaymakamlığı tarafından
Türkiye genelinde düzenlenen "Ulusal Manzum Es-
hab-ı Kehf Şiir Yarışması"nda 3.lük ödülü almıştır.

AFFET BENİ KORKU

 Ebuzer KALENDER

Sen karşımdayken ellerim titriyor çekemiyorum resmini. Hiç net bir fotoğrafın olmadı bende, hep boz bulanıksın albümlerimde. Eh ne yapayım, bari ben de anlatırım seni. Ancak korkuyorum, ya beğenmezsen anlatacağım seni?

Ne zaman ve nerede tanıştık seninle ya da bizi kim tanıştırdı anımsamıyorum. Herhalde bunları hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Kendimi bildim bileli vardın zaten. Hatta kendimi bilmediğim zamanlarda bile olmalıydın. Annem anlatırdı; daha bir bebekken uykularımda nasıl irkildiğimi. Ancak seninle yaşamaya çabuk alıştım. İtiraf etmeliyim ki sevgili korku, seninle olmak artık beni korkutmuyor.

Vazgeçilmez bir alışkanlık gibisin korku, olmazsa olmazsın benim için. Yani nasıl söylesem... Uygun doz alındığında şifa veren, aşırı dozdaysa öldüren bir ilaca benziyorsun. Sensiz bir dünya ancak rüyalarda olur. Ama dur bir dakika! Aklıma geldi, bazen düşlerim bile korkutur beni. Hınzır seni, rüyalarıma kadar giriyorsun. Ama minnettarım sana, düşlerimi tamamen ele geçirmediğin için.

Bizi ancak ölüm ayırır korku. Eğer bir gün yanında olamazsam anla ki ölmüşümdür. Öyleyse korkuyorum, o halde varım. İşin komik yanı ne biliyor musun? Ne zaman ölümü düşünsem hemen dibimde bitiyorsun. Vefalı bir dostsun sen, bazen seni yok saysam bile ihtiyaç duyduğumda koş koş geliyor sun yanıma. Sabırlısın da, korktuğum başıma gelene kadar sıkılmadan bekliyorsun başımda. Sormuştun hani bir ara, karanlıktan korkup korkmadığımı. O zaman yalan söylemiştim sana. Gülme ama insanlar karanlıktan çok günahları ve gerçekleri açık eden aydınlıktan korkar.

İnsanlar seni yanlış anlıyor korku. Kötü biri değilsin sen. Asıl kötü olanlar senin iyi niyetini kullananlardır. Farkında mısın bilmem ama seni herkes tanıyor. Çok popülersin insanlar arasında. Geniş bir çevren var. Otoriter yapından olsa gerek, sözünün geçmediği yer yok. Hal böyle olunca niyeti bozuk olanlar, seni kullanarak başkasının üzerinde baskı kurmaya çalışıyor ve senin referansını kötü işlerine alet ediyor. Biraz safsın korku, insanlara çabuk kanıyorsun. Seni kullanmalarına ve başkasının üzerine göndermelerine müsaade ediyorsun. İnsanlara hükmetmek isteyenler de seni kullanıyor. Çünkü insan sevdiğinden ya da saydığından yeri geldiğinde kolay vazgeçiyor ama korktuğundan vazgeçmek zor oluyor.

Esasen mesafeyi iyi ayarlayanlar için faydalı bir arkadaşsın sen. Çok şükür ki varsın. Yoksa halimiz ne olurdu! Düşünsene sadece bir saatliğine ortadan kaybolduğunu?

Lüzumuna karşı biraz günahkârsın da... Hiç kusura bakma, dost acı söyler. Hani şu senin kimden peydahladığın belli olmayan ve milletin başına musallat olan gayri meşru bir çocuğun var. Hangisi mi? Korkaklık var ya canım, ondan bahsediyorum. Geçen geldi ve kapıma dayandı. Kafası iyi gibiydi. Beni içeri al diye bağırıp kapıyı yumruklamaya başladı, küfürler savurup tehdit etti beni. Almazsan beni içeri, babama söylerim dedi. Haberin olsun, kovdum kapıdan. İyi yapmışım değil mi?

Bu çocuğun olacak korkaklık sana pek benzemiyor korku. İkiniz birbirinizden farklısınız. İnsanlar seninle pekâlâ dost olabilir. Ancak korkaklık denen o yaratıkla arkadaşlık ilişkisi kurmak mümkün değil. Çünkü azıcık yüz versen, daha ilk günden sırnaşmaya ve seni kullanmaya başlar. Ayağına bağlanan bir taş gibi seni dibe çeker. Bir de bakmışsın ki korkaklığın esiri olmuşsun. O zaman vay haline. Çok geçmeden korkaklık esirine acımasızca işkence yapmaya başlar, üzerinde eski ve yeni birçok işkence usulünü dener. Ve kişi, korkaklığın kalın duvarlı zindanından firar edip bu esaretten kurtulmadıkça tükenene kadar işkenceye katlanmak zorunda kalır. En sonunda da korkaklık, esirinin boynuna tasmayı geçirir ve onu bir köpek gibi peşinden sürükler.

Eğer sen bir duygu olsaydın korku, tartışmasız duyguların hâkimi olurdun. İnsanların içindeki kapıların çoğu sana açılırdı. Çünkü insan hep korkar; kazandığında kaybetmekten, kaybettiğindeyse sonuçlarından. Ve hayatımıza giren her güzel şey ilk seninle tanışır. Aslında sen hayatımızda sahip olduğumuz şeylere biçilen bir değersin. Kaybetme korkusu ne kadar fazlaysa o şey o kadar değerlidir ve herkesin değer verdiği şey farklıdır. Kimisi malını, kimisi canını, kimisi insanlığını, kimisi yakınlarını, kimisi de kendini kaybetmekten korkar. İnsanların en korkuncu ise kaybedecek şeyi olmayandır.

Seninle zaman zaman tatlı bir rekabete girdiğimiz ve seni yenmeye çalıştığım doğrudur. Kimi zaman sen galip geldin kimi zaman da ben. Ama iyi ki varsın ve iyi ki benim arkadaşsımsın. Bana hayatımda güzel şeylerin olduğunu hatırlatıyorsun. Ben kendi adıma düzeyli birlikteliğimizi ömür boyu sürdürmek isterim. Neyse korku; anlatacak daha çok şey var ama editörden korkuyorum, uzun diye yayınlamak istemez belki yazımı. Gerçi editör seni tanır, bir görüşsen mi acaba? Son olarak uhrevi dünyayla alakasını kestiğini söylüyorlar. Ben inanmak istemedim ama insanların Allah'tan korkmadığını görünce şüpheye düştüm. Lütfen biraz dünyevilikten uzaklaş da insanlar azıcık da olsa Allah'tan korksun olmaz mı? Haydi selametle...

NEREDEYDİN?

 Ziya NURDAN

Yokluğuna yaş döküp varlığını ararken
Mecalim peşin sıra koşarken neredeydin?
Hayalinle avunup resimleri sararken
Vuslatın tek celsede boşarken neredeydin?

Mahcubiyet duymadan yüzüme bakıp bakıp
Feleğin ihtarıyla bir de yalnız bırakıp
İşlediğin suçları bizzat üstüme yıkıp
Nedamet şekvasıyla yaşarken neredeydin?

Yıkıldığım köşemden doğrularak bakarken
Ömür denen rotadan hep uğruna çıkarken
Engellerin şahını yüzükoyun yıkarken
Vehimleri sabrıyla aşarken neredeydin?

Hicran terazisinde ağır bassa da payım,
Güzelliğin hat(ı)rına gam çekip yaşayayım.
Kalbimdeki ümidi en yükseğe asayım.
Umutsuzluk selinle taşarken neredeydin?

Haset güruhun ile fitneye alkış tuttun.
En olmadık sebebe makul şüpheler kattın.
Şu olumsuz tavrınla beni ateşe attın,
İntizarın sinemi deşerken neredeydin?

Miadını doldursun beklemek düşüncesi,
Kalbinde yer etmesin tereddüdün sancısı.
Muktedirken ruhuma sevdanın en incesi,
İtimat hükümetim, düşerken neredeydin?

BENİ BANA BIRAKMA

 Mine ÇAKMAK

Haraç mezat tüm aşklar satılır bu meydanda,
Çıkmaz dar bir sapakta beni bana bırakma.
Avucunda son alev inat mısın huydan da?
Zor yılların izinde beni bana bırakma.

Aynalarda aramam mazi bu günden garip.
Gönlümde kırk niyazım olsan yüzüme türap.
İçli şarkılar gibi yüreğim hepten harap.
Ah çekilmez hüzünde beni bana bırakma.

Uzar da uzar yollar ecelim sedasında,
Sesinde ölgün ışık son tango vedasında,
Aşkla yılgın temaşan kaç yangın nidasında,
Kör gecenin düzündü beni bana bırakma.

Yüzüne vurmam hâşâ nafîle günahkârım,
Benliği aştı sevdan şimdi ağlamak kârım.
Yarım kalan bestede notası es efkârım,
Şu ömrümün güzünde beni bana bırakma.

Sus da gidişin ruhta son selasını versin,
Sus da kadehler leb-i deryada asi görsün.
Dilerim son dem sende vicdanınla çürürsün,
Fasıl bilmez sazında beni bana bırakma.

Ay kesigi gecede son yıldız da kaybolmuş,
Gecenin sırlı yüzü gözyaşıma boğulmuş.
Kırpiğimde ölümün meğerse boş hayalmiş.
Bitsin artık nazında beni bana bırakma.

VATAN KUZULARI

 Nihat MALKOÇ

Karanfiller kanarken hilâlin gölgesinde,
Yiğitler bayraklaşır, devleşir ülkesinde.
Kahraman yazılıdır şehadet belgesinde,
O zifirî göklere yıldız taktık her bayram,
Tutuşan mermerlerde kandil yaktık her bayram.

Nice vatan kuzusu toprağa karılmıştır,
Evlâtlar 'baba' diye mermere sarılmıştır,
İdraki tutuşturan sualler sorulmuştur,
Göklerde yankı bulmuş yetimlerin ahları,
Gülleri kül eylemiş nefretin silahları.

Çağın medenileri(!) nefretini kusmuşlar,
Vicdanlar sağırlaşmış, sonsuza dek susmuşlar,
Vatan sevdalıları sanmayın ki pusmuşlar,
Analar has mayayla hamurunu yoğurmuş,
Vatana kurban diye ne evlatlar doğurmuş.

Bir tarafta serviler, bir tarafta çınarlar
Toprağa can suyudur gözyaşından pınarlar.
Boy verir karanfiller, yaraları kanarlar
Memleket üzerine ne hayaller kurmuşuz,
Bu mukaddes toprağa kanla mühür vurmuşuz.

Hıyabandan geçerken bakıp da ağladık can.
Köz düştü can evine, yürekler dağladık can.
Gül yüzlü umutları, sizlere bağladık can.
Bu kokuşmuş zamandan maziye sefer ettik,
Şehadetin nurunu gözümüze fer ettik.

Mübarek bayramlarda boş kalsa da kucaklar,
Bayrak dalgalandıkça tütecek tüm ocaklar.
Gayya çukurlarında sürünecek alçaklar,
Geçit vermeyen yollar uçuruma bağlanmış,
Ayrılığın oduyla yüreğimiz dağlanmış.

Akla düşünce canlar, yürek yanar kül olur.
Hasretin şafağında gözyaşımız göl olur.
Nar İbrahim'i yakmaz, küller soğur gül olur,
Kanımızdan yadigâr bayraktaki al bizim,
Vatan petek, biz arı; çiçek bizim, bal bizim.